Privighetoarea şi Sticletele

— Fabulă italiană —

Umblând odată, la plimbare,
In crângul verde, răcoros,
In care o privighetoare
Cânta de zor, cânta frumos,

Un mic copil căta să ştie,
Nespus de vesel şi 'ncântat,
Ce pasăre-ar putea să fie
Cu glas atât de minunat?

A căutat-o pe 'ndelete
Şi cu răbdare-a dat de ea;
Dar a zărit şi un sticlete
Săltând pe-aceeaşi rămurea.

Şi, judecând cu părtinire,
Sticletelui i-a dat ăst dar,
După-a culorilor momire
Şi după jocul lui sprinţar.

— „Eu cred că doar acesta-i care
„Ne cântă 'n pom aşa drăguţ;
„Pe cellalt chiar după culoare
„Il poţi ghici că-i un prostuţ!"

Dar care nu i-a fost mirarea
Când „lăudatul" a sburat
Şi a rămas privighetoarea
Cu mult duiosul ei cântat?

Atunci şi-a luminat el mintea,
Ce-o frământase în zadar,
Că niciodată 'mbrăcămintea
Nu este semnul vr'unui dar...

Teocast

BOBOCUL

E dimineaţă. In afundul zării, o viţă roşie par'că, se întinde cât poţi privi cu ochii. Ţi s'ar părea că e o tăetură proaspătă, din care a'nceput să se prelingă şuviţe de sânge în toate părţile. Acum, toate bălţile Borcei, s'au împurpurat. Chiar şi stufurile de ţipirig şi mlajă.

Toată partea lui soare răsare-i un pârjol, pe când în apusul plin de pace, tot mai dăinuieşte Crai nou, privind mirat şi palid, pe dupe un maldăr de trestii, spre partea pârjolului.

O lotcă trece lin pe întinderea sângerie a apei. Lipoveanul dintr'ânsa, îmbrăcat într'o cămaşă roşie, cântă răguşit un cântec trist şi ne'nţeles, ca un canon, şi zvonul se pierde departe, departe, pe'ntinsurile bălţii. Iată! s'a pierdut şi lotca, la o cotitură. E tăcere... numai vântul cântă jalnic prin frunza păpurişului.

Deodată ca o salutare a dimineţii, răsună un măcăit aspru, şi un cârd de raţe sălbatice, trece tăind iute văzduhul. După aceia se auziră, pâlpâielile slabe, abia bănuite ale duplilor, gâgâitul aspru al gâştelor, şi în urma tuturor parcă, isonul ce-l ţineau cu sfârâielile de aripi, cristeii de papură.....

Spre amiazi, un oaspete nepoftit, turbură împărăţia gingaşelor vieţuitoare, o chemare aspră răsună: — Gil, vin'aici! — Vre-o câte-va vreascuri trosniră sub o călcătură greoaie, apoi, două împuşcături răbufnesc peste întinderi, prima năprasnică, la care sute de paseri sburară ca nebune în depărtări, iar a doua ca un ecou mai slab a celei dintâi.

Apoi, liniştea se lasă iarăşi, încet, încet, şi raţele se'ntoarseră către cuiburi.....

De dupe un mănunchi de sălcii, o raţă, ieşi însoţită de patru boboci mărunţi, ce-şi roteau în toate părţile, speriaţi, ochişorii ca nişte mărgele, lopătând cu picioruşele fragede, în grabă. Chiar vre-o câteva găinuşe, priviră iscoditoare de prin cuiburi, şoptind între ele: Vai cât ne-am speriat! Raţa, îşt ducea puişorii la adăpost, vedea sărmana, că unul lipsea, dar n'avea ce face. De frică, vroia să şi-i pună, măcar pe ceştilalţi, la adăpost, şi par'că din piciorul alicat, lăsa dinadins sărmana o dâră de sânge, în urmă-i, ca să se poată ţine bobocul rănit dupe ea.

Insă bobocul nu mai venea...

Intre acestea, pâclele serii începuseră să se lase peste întinderi; una câte una prinseră să se aprindă făcliuţele cerului, şi

din ape luna se ridica încet, ca o tipsie de argint. Găinuşia ţipau la răstimpi, mirate de cin ştie ce sgomot, vântul sursur în păpuriş, şi cristeii sfârâiau domol, domol....

Sub un mănunchi de papură, bobocul stătea sgribulit, infrigurat, privind cu ochişorii umezi şi îndureraţi spre cer. Se gândea la măicuţa lui, şi la fraţii cari visau acum, sub aripa caldă a mamei. Trupuşoru-i străpuns de alice, tremura, şi el gândea, şi nu înţelegea, de ce peste ochişorii lui, se lasă o noapte atât de rece, şi ne'nţeleasă...,.

Sus, sus pe cer, ochii stelelor, plângeau par'că, picurând pe apă, lacrime de aur, pentru moartea bietului boboc.

Radu Boureanu